

מעטים הברורים המתישים יותר ממסמא ביקורת. אבל האירועים גורים שדוקא כך צריך להתחיל את הטייטר על הרומן החרש של אמיר גוטמרינד: מאז ראה אוד הספיק "בשבילה גיבורים עפים" לקבל כמה תיקונות אלימות למדו ולצד כאלה אחרות. שאותו אפשר לסכם במשפט אחד: זהו סקסם שאינו מתחריב לדבר, ועל כן ארו רומן ראוי, אלא ש"בשבילה גיבורים עפים" מתחריב גם מתחריב. אך מחויבותו היא לברורים הקטנים שחומקים מעינו: יש מי שמבקש להתרפע על נטיבים גדולים ושחוקים

בסיפורים הקטנים, המפורקים לכאורה, מגניביו גוטמרינד לניבוריו חיים שלמים, על אפם ועל חמתם של טהרני הסיפורים הגדולים

במכתבו של הרומן היפה הזה עוזרים המיטה חברים חיצונים שמים את חיהם לאורך שלושה עשרים - מסוף שנות השישים עד לימי התקופה של שנות התשעים. ארויק, הסופר, עובר בכעורות מורטנות. אבל רוצה רק להיות סופר. לחברו יורם יש חוס מולר לעסקים כשרים ולא כשרים. בני אבאד ("המסמור") מודה בקישות הערני שפטיצ'אל לפריחה. ואילו אחות הקטנה, מיכל, עושה ארויק את המות בדרך המתקה ביותר שאפשר. ויש גם את צ'ון, שהו לו עזר

מחירי - וכמה חבל שטעו כולם גרים בטיכות בחיפה. וזמרות רבות נספות מכני השיכון מוצאות לזן מקום בן "דף הרומן, והו סיפורן לא פותח מסוה סיפורו של החברה.

יתכן שזה מה שהוריע לבמה שהמבקרים: מיזם כל האנשים האלה שאתכנסו לבאנו? על מי הרומן הזה? ועל מה?

הרומן, אם חייבים להתחיל, הוא כנראה על הוסיטוריה. בניגוד מהלך - לזרמן הקטני של השנים האחרונות - "אשכנזי בכתובה" הוא הסיפור של בני ברוב וההיסטוריה של יחיד גוטמן, שב הוסיטוריה הישראלית היא כמעט דמות של ממש - "בשבילה גיבורים עפים" מסרב לדחות את ההיסטוריה אל קופסתו מוכנות מראש, אל הבנת מוקדמותו. אל קונבנציות של טובים ורעים. יש זה היה לא למעשה וזה מסרב מתקף כמעט כאליו. והבכר על להידי כרוספוריה הגלילית, ומבכר על פניה ההיסטוריה פריטה. מקומית

חשבונו שלשרי זה לבנות. מתוך עטיפת הספר

שכונה שלנו

"בשבילה גיבורים עפים" של אמיר גוטמרינד מסרב בתוקף, כמעט באלמות, להכיר בהיסטוריה ולבכר על פניה היסטוריה פריטה. ככה לעשות לבנו? כן, ככה לעשות! // כאר פרידמן

מקורות. וראו האירועים הגדולים מתחילת הניכוש הישראלי כסחסום ועד לצד רבין מבקיעים דרך אל הסיפורים הפרטיים. הם נטושים לכל אורך הרומן כו. כו. שב ארויוויזונים ואנכבה ומלחמת לבנון - אבל עליו להאזין לדרך שבה הטקסט מפעיל את האירועים האלה. ארויק מתחמם בהם כנקודות ציון ניראה. כמחוררים בוסן, ממש עד השררה האחרונה של הטקסט, שהיא כמעט מודשעת במבטה האירוני על הניכורים. "בטיכון הנגדל היקף כסדרו. אמיר המחיר, כנון היה ראה פשפלת ישראל, וגם מאורע היסטורי זה. נרגיוויז באופן

האירועים הגדולים. אפשר להפנות ודוקו אל זמות כמו הרוד פריץ. שכל מקום סאליו הוא וולך מתרחש אסון נרא. פינעו אז טבח. מתועפה של קללה אמיתית שמרחפת מעליו. כמסגרת הנרטיבים ההיסטוריים הגדולים מי יסיים לב אלו ואל הקללה שרודפת אותו. עם כל כך הרבה סבב מסביבו הרוד פריץ נחלץ מהאסונות כנרא ושלם. ומי ירוד ככלל שדוקא בגללו הם התרחשו? כעור שרכים אחרים רק מורבים על כך שהסיפורים הפענינים באמת הם אלה האישיים. אלה שמתקיימים בצד האירועים הגדולים. "בשבילה גיבורים עפים" מתעניין הלכה למעשה רק בסיפורים הקטנים האלה. הוא כמעט טעו כדחיותו את ההיסטוריה הגדולה. "כנרא שמבין. אני לא שמאלני ולא ימני אני מופתח". אמר ארויק ומאוחר יותר מסיף: "הראיתי לכולם כיצד אפשר להחיות בכישרון מלא ברעות מוגדלת". הרכיבו הוה. האמצע. העיסוק רק כמה שסמכינה הקרובה - נו. הקטנות של הרומן הגדול הוה - תפסה את הביקורת לא מוכנה ומפתיעה את הקורא המסועז לא פעם. אבל הספרות חכמה ככל מבקרה. ו"בשבילה גיבורים עפים" הוא ספרות שובב מפני שהיא עושה את הרבד הגדול ביותר שרודפת הספרות לעשות: לקחת את תומרי הפציאות ולעבד אותם לבנין עשיר.

העובדה שהרומן נקרא לפרקים כמו סיפורים קצרים שמכיכים סיפור גדול יותר אינה מקרה. חכמי שלכך בדוק מכוון הטקסט הוה. המישעס. המסועז והמכרד: בסיפורים הקטנים, המפורקים לכאורה, מעניק גוטמרינד לניבוריו חיים שלמים. על אפם ועל חמתם של טהרני הסיפורים הגדולים.

"בשבילה גיבורים עפים" אמיר גוטמרינד, מורבידן, ביתן, 667 עמ'

מורה טוב. אמיר גוטמרינד

ספרים